

plenissimárního usnesení nejvyššího soudu ze dne 22. listopadu 1910, praes. 231/8, zapsaného do knihy judikátní pod č. 191*) —, nikterak však v případech, ve kterých, jak zde, stala se opatření mimo řízení disciplinární, a která se týkají zaručených práv zřízenců státní dráhy (§ 4. a 40. služební pragmatiky).

Kde uplatňuje se všeobecně — ve smyslu tom znějí také rozhodnutí c. k. správního dvoru soudního, jakož i soudu říšského, poslednějšího zejména rozhodnutí ze dne 12. ledna 1904, č. 575.***) — právní názor, že úředníci a zřízenci c. k. rakouských státních drah nejsou úředníky, služebníky, zřízenci státními, že naopak služební smlouvou (služebním řádem) založený poměr zřízenců železnic státem provozovaných je na rozdíl od onoho, ohledně kterého platí zákon ze dne 15. dubna 1873, č. 47. ř. zák. (po případě ze dne 19. září 1898, č. 72. ř. zák.) — viz § 6., č. 6., organizačních stanov pro státní správu železniční ze dne 19. ledna 1896, č. 16. ř. zák. — poměrem soukromoprávním. K rozhodování o nárocích zřízenců státních drah ze služební smlouvy proti státu jako zaměstnavateli jsou povolány tudíž soudy řádné, z čehož plyne, že se tu nenaskytá zmatečnost ve smyslu citovaného zákonného předpisu. Tomu nevadí ani okolnost, že o rozkladu stíženého rozhoduje s konečnou platností ministr železnic, poněvadž tím ukončen jest pouze instanční pochod administrativní. Pak-li otázka přeložení na trvalý odpočinek jest mezi smluvními stranami sporná, mohou o ní pouze soudy rozhodovati, poněvadž správa rak. st. drah a ministerstvo železnic, jakožto dozorčí úřad těchto drah, jsou v poměru smluvního kontrahenta a nelze právem odůvodniti, aby rozhodování o smluvním poměru příslušelo jedné ze smluvních stran.

Dovolací důvod č. 1. §u 503. c. s. ř. není proto dán.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 1913, č. j. Rv II 1384/13.)
Flieder.

O návrhu na ustanovení správce společného jmění možno rozhodnouti cestou nespornou jen pak, když účastníci jsou v této otázce shodni a jen o osobě tohoto správce není souhlasu.***)

A. jest se svým manželem B. spoluvlastnicí usedlosti v X. Správu jmění mu vypověděla a vnesla pak návrh na jmenování C. správcem společného jmění.

*) Uveřejněno v příloze Věstníka pod č. ř. 1299, ve svazku XII.

***) Uveřejněno ve Věstníku min. sprav. z r. 1904 na str. 191., 192.

***) Nejvyšší soud v této otázce zásadně stále tak rozhoduje, tak jmenovitě viz rozhodnutí jeho pod č. j. R II 1095/12, R II 225/11, R II 670/10, pod č. 6339 z r. 1903 a j. v.

První a druhá stolice návrhu vyhověly, při čemž **rekursní soud** připojil tyto důvody:

Spoluvlastník nedělené věci nemá výhradného práva vlastnického ani na nejmenší částku této.

Proto nemůže, jak z §§ 833. a násl. ob. z. obč. vychází, žádný spoluvlastník o své újmě samostatně nakládati s věcí společnou, nýbrž je třeba shody spoluvlastníků.

Jakmile však shody mezi spoluvlastníky docílití nelze, nezbyvá než soudem stanoviti společného správce (§ 836.).

V tomto případě není sporno, že A. vypověděla B. správu společného majetku. Ze žádosti její za ustanovení správce pak jde na jevo, že manžel její proti její vůli činí opatření ohledně společného majetku. Je tedy zjištěno, že manželé A. a B. nemohou se dohodnouti ohledně správy společného majetku, takže je tu nutností ustanoviti za správce osobu třetí soudem. Když pak soudce prvý správce ustanovil, jednal tím ve shodě se zákonem, pročež stížnosti nebylo lze vyhověti.

Třetí stolice vyhověla mimořádné stížnosti B-ově a zamítla návrh A-ové na ustanovení společného správce s tímto odůvodněním:

V tomto případě nejedná se o prozatímní opatření, nýbrž o ustanovení správce společného jmění, náležejícího manželům A. a B., zejména rolnické usedlosti v X., za které žádá jednostranně manželka.

§ 836. ob. z. obč., jehož se dovolává navrhovatelka, vztahuje se na případ, kde jest nesporno, aneb již bylo rozhodnuto, že se má ustanoviti správce společného jmění a kde se jedná pouze o volbu osoby správce.

V daném případě vede se však spor o tom, dlužno-li vůbec takového správce ustanoviti, pročež nelze užiti ustanovení § 836. cit. zák., tak že jest nutno v tomto směru, jako ve všech sporných otázkách práva soukromého, ohledně nichž neplatí v zákoně výjimky, rozhodnouti v řádné právní cestě. To platí tím spíše zde, poněvadž manžel, jemuž správa spoluvlastnických práv a podílů náležejících navrhovatelce, byla vypovězena (§ 1238. ob. z. obč.), trvá na tom, že mu přes to přísluší tato správa i na dále dle §§ 89., 90. a 91. ob. z. obč.

Bylo tudíž nutno, ježto se návrh A-ové vzhledem k odporu jejího manžela nehodí k projednání cestou nespornou, dle ustanovení § 16. cís. pat. z 9. srpna 1854, č. 208. ř. z., po zjištění zjevné nezákonnosti vyhověti odůvodněné stížnosti a změnití v odpor vzaté usnesení ve shora uvedeném smyslu.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 18. října 1913, č. j. R II 991/13.)

Flieder.